

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 29. juni 2017
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Marie Mølsted
Sagsnr.: 2017-0030-5642
Dok.: 2338110

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 677 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. juni 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Nicolai Winther

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 677 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Kan ministeren redegøre for sagen, der omtales i artiklen ”Landsretten frifinder to syrere for voldtægt af 16-årig: ”Hun kunne bare have sagt fra”” fra Lokalavisen.dk den 17. maj 2017, og kan ministeren oplyse, om anklagemyndigheden vil gå videre med sagen?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”**1.1.** Jeg har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten i Viborg, der om den konkrete sag blandt andet har oplyst, at Midt- og Vestjyllands Politi søndag den 25. september 2016 modtog en anmeldelse om, at en kvinde på 16 år havde været udsat for voldtægt og blufærdighedskrænkelser i en park i Skive den pågældende nat. Politiet iværksatte straks efterforskning i sagen, herunder afhøring af den forurettede. Efterforskningen førte samme dag til anholdelse af 2 mænd på henholdsvis 19 og 17 år. De blev begge sigtet for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, nr. 2, 2. led, ved at have skaffet sig samleje med en person, der befinder sig i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen. De nægtede sig begge skyldige. De to sigtede blev dagen efter fremstillet i grundlovsforhør og varetægtsfængslet. De tiltalte var herefter varetægtsfængslet indtil landsrettens dom i sagen. De sigtede nægtede under afhøring hos politiet og under grundlovsforhøret at have haft seksuel omgang med forurettede. De ændrede senere forklaring, og det kunne under byrettens behandling af sagen lægges til grund, at der havde fundet samleje og anden kønslig omgang end samleje sted mellem forurettede og de to nu tiltalte på gerningstidspunktet.

1.2. Midt- og Vestjyllands Politi rejste ved anklageskrift af 17. november 2016 tiltale mod de to mænd. I sagens forhold 1 blev den ældste mand tiltalt for blufærdighedskrænkelser efter straffelovens § 232, og i forhold 2 blev de begge tiltalt for voldtægt og andet seksuelt forhold end voldtægt samt forsøg herpå ved i forening at have skaffet sig samleje og skaffet sig og forsøgt at skaffe sig andet seksuelt forhold end samleje med forurettede, der på grund af træthed og indtagelse af spiritus befandt sig i en tilstand, hvor hun var ude af stand til at modsætte sig handlingerne og flere gange faldt i søvn. Begge tiltalte er syriske statsborgere, og anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark for begges vedkommende. Der blev endvidere nedlagt påstand om erstatning. Statsadvokaten har videre oplyst, at de tiltalte ved Retten i Viborgs dom af 25. ja-

nuar 2017 blev dømt i overensstemmelse med den rejste tiltale i forhold 2 og delvist i forhold 1. Den ældste tiltalte blev idømt 1 år og 4 måneders fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. Den yngste tiltalte blev idømt 1 år og 2 måneders fængsel og betinget udvist af Danmark. Byretten fandt, at det måtte have stået de tiltalte klart, at forurettede ikke ønskede at have seksuelt samkvem med dem, og at de tiltalte udnyttede, at hun på grund af alkoholindtagelse, træthed og chok befandt sig i en tilstand, hvor hun var ude af stand til i videre omfang at modsætte sig handlingerne. Der fandtes på den baggrund bevist, at de tiltalte var skyldige i forhold 2. I forhold 1 fandt byretten det bevist, at den ældste tiltalte én gang havde ført sin hånd ned i forurettedes bukser, og han blev dømt for blufærdighedskrænkelser i dette omfang. Byrettens dom blev anket til Vestre Landsret af de to tiltalte med påstand om frifindelse.

Anklagemyndighedens påstand under ankesagen var skærpe af straffene og ubetinget udvisning i forhold til den yngste tiltalte. Ved landsrettens dom af 16. maj 2017 blev begge tiltalte frifundet i begge forhold. På baggrund af hændelsesforløbet om natten fandt landsretten det ikke bevist, at den forurettede havde befundet sig i en tilstand, hvor hun på grund af træthed og indtagelse af spiritus var ude af stand til at modsætte sig de samlejer og den seksuelle omgang, der havde fundet sted. De tiltalte blev på den baggrund frifundet i forhold 2. Landsretten fandt det heller ikke bevist, at den tiltalte i forhold 1 havde krænket forurettedes blufærdighed, og han blev frifundet herfor. Begge tiltalte blev løsladt i forbindelse med domsafsigelsen i Vestre Landsret.

2. Landsrettens domme i straffesager kan ifølge bestemmelsen i retsplejelovens § 932 kun ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse. Det er en betingelse for at meddele tilladelse, at sagen er af principiel karakter, eller at særlige grunde i øvrigt taler for det. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis sagen rejser spørgsmål om forståelsen af den straffebestemmelse, der er rejst tiltale efter. Der er ikke i den foreliggende sag fra anklagemyndighedens side søgt om tilladelse til at anke sagen til Højesteret. Som det fremgår ovenfor, har landsretten ikke fundet det bevist, at de tiltalte havde gjort sig skyldig i den rejste tiltale. Det følger af retsplejelovens § 933, stk. 2, at Højesteret ikke under en ankesag kan tage stilling til beviserne for den tiltaltes skyld. Bevisspørgsmålet er således endeligt afgjort ved landsrettens dom, og Højesteret kan alene vurdere en sag ud fra det bevisresultat, som landsretten er kommet frem til. Anklagemyndigheden har således ikke haft mulighed for at indbringe spørgsmålet om de tiltaltes skyld for Højesteret. Hertil kommer i øvrigt, at sagen efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er principiel, ligesom der heller ikke foreligger særlige grunde til, at sagen skal prøves i Højesteret. Sagen rejser såle-

des ikke spørgsmål om forkert anvendelse af reglerne i straffeloven eller lignende.”